

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. března 2025 v senátě složeném z předsedy Mgr. Bc. Viktora Macha a soudců JUDr. Luboše Vrby a JUDr. Alexandra Károlyiho, v trestní věci proti obžalovanému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, poškozených Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR a [jméno] [příjmení], a to proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. listopadu 2024, č. j. 6 T 74/2024-695,

a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ve výroku o uplatněném nároku poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR zrušuje a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný [jméno] [příjmení] je podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, škodu ve výši 14 946 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně od 21. 3. 2025 do zaplacení.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové a poškozené [jméno] [příjmení] zamítají.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové z 12. 11. 2024, č. j. 6 T 4/2024-695, byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a za to byl odsouzen podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl

podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný zavázán k povinnosti zaplatit poškozené [jméno] [příjmení], narozené [anonymizováno] [rok], bytem [adresa], jednak nemajetkovou újmu za vytrpěné duševní útrapy podle § 2956 občanského zákoníku ve výši 500 000 Kč, jednak nemajetkovou újmu na zdraví za utrpené bolesti (bolestné) podle § 2958 občanského zákoníku ve výši 26 487,30 Kč (zranění zad), jednak nemajetkovou újmu na zdraví za utrpené bolesti (bolestné) dle § 2958 občanského zákoníku ve výši 10 000 Kč (posttraumatická stresová porucha), jednak nemajetkovou újmu na zdraví za ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku ve výši 886 185 Kč (posttraumatická stresová porucha) a náhradu majetkové škody ve výši 14 579 Kč, a to vše s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně od 13. 11. 2024 do zaplacení. Podle § 228 odst. 2 tr. řádu byla poškozená [jméno] [příjmení] se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále rozhodl nalézací soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu o povinnosti obžalovaného zaplatit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně ČR, Regionální pobočce Hradec Králové, Pobočce pro Královéhradecký a Pardubický kraj se sídlem Hořická 1710/19, Hradec Králové, částku ve výši 6 724 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně od 13. 11. 2024 do zaplacení.

2. Proti tomuto rozsudku podala státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovna ČR a [jméno] [příjmení] v zákonné lhůtě odvolání.

3. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové v podaném odvolání uvedla, že uvedený rozsudek byl vyhlášen poté, co obžalovaný při hlavním líčení prohlásil, že zcela souhlasí se skutkovými a právními závěry obžaloby a prohlásil vinu a toto prohlášení krajský soud přijal. Přesto nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti let považuje státní zástupkyně za nepřiměřeně mírný. Tento trest uložený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby neodpovídá zákonným hlediskům a kritériím uvedeným v § 39 tr. zákoníku. Obžalovaný spáchal tři zločiny, z nichž dva jsou ohroženy trestem odnětí svobody v rozpětí pěti až dvanácti let, jejichž povaha a závažnost jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, kterými jsou ochrana lidské důstojnosti v sexuální oblasti, ochrana v oblasti svobodného rozhodování v nejširším slova smyslu a ochrana osob před tzv. domácím násilím, které byly činem dotčeny. Dále je třeba zohlednit způsob provedení činu a jeho následky a okolnosti, za kterých byl čin spáchán. Obžalovaný pokračoval v páčání trestné činnosti zaměřené vůči své fyzicky i mentálně slabší přítelkyni po delší dobu, tedy po dobu více než tři let, po kterou trvalo jejich společné soužití, přitom vůči ní užíval slovní i brachiální agrese, ekonomicky ji vydíral, za použití násilí ji donutil k sexuálním stykům a způsobil jí tak závažné psychické trauma, tzv. posttraumatickou stresovou poruchu, která u poškozené v závažné formě přetrvávala až do skončení vyšetřování a nelze vyloučit její přeměnu v chronickou formu, v tzv. přetrvávající změnu osobnosti. Konečně je nutno přihlídnout k osobě pachatele, jeho zavinění a pohnutce. Obžalovaný celou dobu společného soužití s poškozenou nepracoval, nastěhoval se zcela účelově k poškozené do bytu ve vlastnictví její rodiny, nechal se od ní živit, z jejích peněz platil svou konzumaci cigaret či alkoholu a veškeré útraty v restauracích i jejich společné domácnosti. Do zaměstnání nastoupil ihned poté, co jej rodina poškozené vystěhovala z bytu a obžalovaný se vrátil ke svému otci a musel začít pracovat. Obžalovaný po celé trestní řízení neprojevil nad svým jednáním lítost, ve vztahu k poškozené neučinil nic, čím by se pokusil odčinit či zmírnit následky svého bezcitného chování. V hlavním líčení obžalovaný skutkové i právní závěry obžaloby akceptoval nepochybně pod hrozbou nepodmíněného trestu odnětí svobody, byť jeho přístup v přípravném řízení byl v zásadě opačný. Obžalovanému v jeho prospěch lze přiznat pouze to, že dosud nebyl soudně trestán, což vzhledem k jeho věku nelze přeceňovat. Stejně tak nelze přeceňovat prohlášení viny učiněné před soudem. Krajský soud uložil obžalovanému úhrnný trest podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku, ačkoliv správně bylo třeba uložit trest podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku. Porovnáním trestních sazeb skutkových podstat trestných činů podle § 175 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku a podle §

185 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku nutno dospět k závěru, že trest bylo namíste uložit podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, který je trestným činem nejpřísněji trestným. K tomuto závěru státní zástupkyně vede skutečnost, že podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku je možno uložit trest odnětí svobody od šesti měsíců do pěti let. Naproti tomu v případě trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku je možno uložit trest odnětí svobody na šest měsíců až čtyři léta. Obdobná situace je pak i v případě druhých odstavců uvedených trestných činů. Obžalovanému měl být uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nikoliv na samé spodní hranici zákonné trestní sazby v trvání pěti let, nýbrž nad spodní hranici zákonné trestní sazby, minimálně v trvání šesti až šesti a půl roku. Úhrnný trest odnětí svobody byl tedy Krajským soudem v Hradci Králové uložen nejen v nepřiměřené délce, ale rovněž podle nesprávného ustanovení. Navrhla tedy, aby byl napadený rozsudek zrušen a byl obžalovanému uložen ve výroku o trestu nový trest, a to podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku trest úhrnný, a to v trvání šesti až šesti a půl roku a obžalovaný byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou.

4. Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR podala odvolání do rozsudku s tím, že v trestním řízení soud prvního stupně nerozhodl o celém nároku poškozené na náhradu škody, což nijak nezduvodnil a ani poškozenou neodkázal se zbytkem nároku na řízení ve věcech občanskoprávních, a proto poškozená proti tomuto rozsudku, respektive pro nesprávnost výroku o náhradě škody podává v zákonné lhůtě odvolání, neboť se řádně a včas připojila k trestnímu řízení s částkou ve výši 14 946 Kč a požadovala, aby soud obžalovanému v odsuzujícím rozsudku uložil povinnost uhradit vzniklou škodu včetně úrokového příslušenství, jež poškozené vznikla, když tuto částku vynaložila na úhradu poskytnuté zdravotní péče z prostředků veřejného zdravotního pojištění v souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného vůči svému pojištěnci, jak doložila ve vyúčtování zdravotní péče k náhradě za léčení ze dne 1. 12. 2023 a ze dne 18. 7. 2024. Poškozená v trestním řízení doručila písemnost – připojení k trestnímu řízení s částkou 6 724 Kč včetně úrokového příslušenství ze dne 7. 12. 2023 na Policii ČR, odbor obecné kriminality, SKPV, Hradec Králové a dále písemnost připojení k trestnímu řízení s částkou 8 222 Kč včetně úrokového příslušenství ze dne 22. 7. 2024, které doručila Policii ČR, odbor obecné kriminality, SKPV, Hradec Králové. Dle názoru poškozené s ohledem na absenci odůvodnění k nepřiznání plné výše vyčíslené škody soud administrativně opomněl přihlídnout ke druhé části vyčíslené škody ve výši 8 222 Kč. Poškozená se i odvolává na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, a to rozsudek NS ČR, č. j. 25 Cdo 4169/20163 ze dne 28. 7. 2015 a navrhuje, aby obžalovanému odvolací soud uložil povinnost uhradit škodu vzniklou poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně ČR ve výši 14 946 Kč a úrok z prodlení v zákonné výši jdoucí ode dne právní moci rozsudku ve výši podle Nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení.

5. Poškozená [jméno] [příjmení] v podaném odvolání uvedla, že opravný prostředek směřuje do výroku o náhradě újmy, a to pouze do její části, podle které podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl uznán obžalovaný povinným zaplatit poškozené [jméno] [příjmení] náhradu škody a nemajetkovou újmu, a to nemajetkovou újmu na zdraví za ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku ve výši 886 185 Kč (posttraumatická stresová porucha). Poškozená se stran nároku na náhradu újmy na zdraví za ztížení společenského uplatnění v souvislosti s posttraumatickou stresovou poruchou podle § 2958 občanského zákoníku připojila s částkou 1 196 349 Kč. Předmětná uplatněná částka byla podložena znaleckým posudkem MUDr. [jméno] [příjmení], jež ocenila výši odškodnění na částku 886 185 Kč, kdy s ohledem na nízký věk poškozené navrhla navýšení této částky až o 35 % na částku 1 196 349 Kč. V souladu s tím žádala poškozená o přiznání nároku na náhradu této újmy právě v oné navýšené částce. Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí o přiznání tohoto nároku pouze v základní výši tak, jak uvedl v rozsudku. Poškozená ovšem doplňuje, že si je vědoma i dalších částek, které jí soudem byly přiznány, kdy shora nadepsanému soudu děkuje a tohoto si váží. Přesto se domnívá, že

s ohledem na svůj nízký věk, kdy i následky újmy na zdraví jsou trvalého rázu a podle znaleckého posudku z oboru psychiatrie MUDr. [jméno] [příjmení] hrozí, že se posttraumatická stresová porucha u poškozené přemění do chronické formy, tzv. přetrvávající změny osobnosti, tedy je jejím poškozením zdraví ovlivněna ještě značná část jejího života a navýšení odpovídá navýšení odškodnění této újmy až o 35 %, a to i přes další okolnosti, které krajský soud zmiňuje. Poškozená proto žádá, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v rozsahu vymezeném podaným odvoláním a uložil podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost zaplatit poškozené [jméno] [příjmení] náhradu škody a nemajetkovou újmu, a to nemajetkovou újmu na zdraví za ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku ve výši 1 196 349 Kč.

6. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad a shledal, že podané odvolání Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR je důvodné, ostatní podaná odvolání důvodná nejsou.

7. Krajský soud v Hradci Králové ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 tr. řádu provedené důkazy, a to zejména ve vztahu k ukládanému druhu a výměře trestu a také náhradě škody hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. V odůvodnění napadeného rozsudku ve smyslu § 125 odst. 1 tr. řádu stručně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. Při ukládání trestu uvedl, jakými úvahami byl veden, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolnosti, za kterých byl spáchán, osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, uvedl též, jak přihlédl k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života. V odůvodnění se rovněž dostatečně vypořádal s obhajobou. Vrchní soud v Praze tedy pro stručnost na pečlivé logické odůvodnění napadeného rozsudku, s níže uvedenou výjimkou, odkazuje.

8. Odvolací soud nepovažuje odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové za důvodné. Krajský soud věnoval dostatečnou pozornost druhu a výši trestu ve smyslu § 39 a násl. tr. zákoníku. Řádně zhodnotil v úvahu přicházející polehčující i přitěžující okolnosti. Pokud akcentoval doznání obžalovaného a jeho dosavadní trestní bezúhonnost (§ 41 písm. l), m), p) tr. zákoníku) oproti přitěžujícím okolnostem (§ 42 písm. m), n) tr. zákoníku) a uložil trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, pak tomuto postupu není možné nic vytknout. Doznání obžalovaného je významnou polehčující okolností, a prohlášení viny ve smyslu § 206c) tr. zákoníku je zákonným důvodem pro možný postup podle § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Nálezací soud tento postup s ohledem na souběžně zjištěné přitěžující okolnosti nezvolil, ale subsidiárně posoudil prohlášení viny jako polehčující okolnost. Proto, pokud uložil trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, nejedná se o trest nepřiměřený. Ostatně sama státní zástupkyně v podané obžalobě, tedy v době, kdy nebylo ještě přijato prohlášení viny obžalovaného, požadovala uložit obžalovanému trest odnětí svobody nad spodní hranici zákonné trestní sazby. Odvolatel v podaném odvolání zdůrazňuje kupř. užití násilí a devastující následek, avšak ty jsou součástí znaků kvalifikované skutkové podstaty. Odvolatel pomíjí, že pro přijetí prohlášení viny a jeho zhodnocení ve prospěch obžalovaného se nepožaduje, aby obžalovaný vinu prohlásil v určité konkrétní chvíli, aby jeho prohlášení bylo motivováno ryze altruisticky a nebylo v rozporu s jeho dřívějším postojem. Institut prohlášení viny má význam mj. pro urychlení trestního stíhání, což přináší pozitivní efekt jistě i pro poškozenou, která již nebude vystavena potřebě dalšího výslechu před nálezacím soudem. Státní zástupkyně přiznala obžalovanému jako okolnost polehčující pouze jeho dosavadní bezúhonnost, které však nepřiznává potřebnou sílu s ohledem na jeho věk. Tomuto argumentu odvolací soud

nerozumí, obžalovanému je k datu vyhlášení rozhodnutí třicet jedna roků, od dosažení věku potřebného pro trestní odpovědnost jej tedy dělí celých šestnáct let, během kterých nebyl soudně trestán. Pokud státní zástupkyně namítá, že trest byl uložen podle nesprávného ustanovení trestního zákoníku, pak ani s tímto názorem odvolací soud nesouhlasí. Obžalovanému byl ukládán trest odnětí svobody jako trest úhrnný v souladu s kritérii ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku podle zákonného ustanovení, které se vztahuje na trestný čin nejprísněji trestný. Přísnost trestnosti se posuzuje primárně podle horní hranice trestu odnětí svobody a dále podle existence nebo neexistence alternativních druhů trestu k trestu odnětí svobody. Komentovaná literatura přiznává sbíhajícím se trestným činům různorodý význam z hlediska jejich přísnosti, ale argumentace státní zástupkyně mezi těmito případy není, a také se ani odvolacímu soudu nejeví být smysluplná (argumentace trestními sazbami skutkové podstaty trestných činů, které v dané věci nepřípadají v úvahu – k tomu srov. kupř. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 877-878). Pokud tedy nalézací soud uložil úhrnný trest podle ust. § 175 odst. 3 tr. zákoníku, nelze tomuto postupu nic vytknout.

9. Odvolací soud neshledal důvodným ani odvolání poškozené. Odvolatel – poškozená [jméno] [příjmení] – ve svém odvolání uvádí nepřesně, že znalkyně [příjmení] [jméno] [příjmení] navrhla navýšení částky odškodnění ve výši 886 185 Kč až o 35 % na částku 1 196 349 Kč. Znalkyně přitom uvedla, že s ohledem na mladý věk poškozené ponechává toto zvýšení na úvaze soudu. Nalézací soud toto řádně zhodnotil a shledal, že zvýšení není namístě, když přihlédl i k ostatním částkám přiznaných soudem poškozené a zároveň k majetkovým poměrům a finančním možnostem obžalovaného. S tímto postupem se odvolací soud zcela ztotožňuje. Nad rámec úvah nalézacího soudu ovšem odvolací soud zdůrazňuje, že obžalované byla přiznána nemajetková újma za vytrpěné duševní útrapy ve smyslu § 2956 občanského zákoníku ve výši 500 000 Kč, a již jen tuto částku považuje odvolací soud za velmi citelnou. Jako zcela neodůvodněné považuje odvolací soud přiznání náhrady majetkové škody ve výši 14 579 Kč jako úhradu pojistného na veřejné zdravotní pojištění pojištěné poškozené. Pokud vychází z připojení se s nárokem na náhradu škody na č. l. 605 p. v., poškozená žádala uhradit ze strany obžalovaného majetkovou škodu, konkrétně částky, které za něj zaplatila na dlužném pojistném. Odvolacímu soudu zcela uchází, jak tato částka souvisí s projednávaným skutkem. Tuto skutečnost však nemohl odvolací soud s ohledem na absenci odvolání obžalovaného nijak napravit.

10. Vrchní soud se však v plném rozsahu ztotožnil s obsahem odvolání poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR. Z obsahu spisu lze zjistit, že poškozená se připojila řádně a včas s nárokem na náhradu škody dvěma dílčími podáními, a to ve dnech 7. 12. 2023 na č. l. 471 s částkou 6 724 Kč a ze dne 22. 7. 2024 na č. l. 551 ve výši 8 222 Kč s tím, že celková škoda je zde vyčíslena na částku 14 946 Kč, avšak nalézací soud zjevně nedopatřením přečetl na počátku hlavního líčení před zahájením dokazování toliko v pořadí první podání, a vycházel z tam uvedené neúplné částky ve výši 6 724 Kč. Proto odvolací soud napravitel výrok rozsudku, a rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek z podnětu odvolání poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ve výroku o uplatněném nároku poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. řádu uznal obžalovaného povinným podle § 228 odst. 1 tr. řádu nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, celou částku škody ve výši 14 946 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení, tedy s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně od 21. 3. 2025 do zaplacení.

11. Jinak byla ostatní podaná odvolání jako nedůvodná podle § 256 tr. řádu zamítnuta a napadený rozsudek zůstal v ostatních výrociích nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. března 2025

Mgr., Bc. Viktor Mach
předseda senátu